

Capitolul I

CĂLĂTORIILE SPIRITULUI

La Monroe Institute, subiectul TS007, 14 iulie 1989

Este ora 8. Am petrecut noaptea la Sharon Winters. O noapte interminabilă. În această dimineață soarele e deja sus pe cer, începe să se încălzească în Blue Ridge Mountains, din inima Virginiei, iar *Country Roads*⁴ mi se învâрте în cap. Până la Monroe Institute nu sunt decât doi kilometri, dar pentru mine este un drum simbolic. Dacă Parisul sărbătorește la ora aceasta bicentenarul Revoluției Franceze, în lume există și alte revoluții, uneori de un alt ordin, iar revoluția mea este una interioară. Drumul acoperit cu pietriș duce în vârful unei coline, unde câteva clădiri domină cele patru sute de hectare ale institutului. Aici se află scena unei noi etape a căutărilor mele. Faptul de a fi dezvoltat capacitatea de a citi în interiorul cuiva și eventual de a pătrunde acolo, nu îmi mai este suficient. Vreau să înțeleg de această dată ce se petrece în creierul meu atunci când închid ochii și când începe acest fenomen, într-un moment precis determinat.

La institut știu cu toții pentru ce am venit și nu mi se pun prea multe întrebări. Sunt primit și condus imediat într-o

⁴ *Take me Home, Country Roads*, John Denver.

cămăruță pătrată numită aici *Booth*; un fel de „cheson de izolare senzorială” îmbunătățit. Pereții interiori sunt tapisați cu mochetă pentru o bună izolare, ansamblul fiind blindat cu plăci de cupru amplasate sub perne antiseismice. Mă întind pe un pat de apă, cu capul orientat spre nordul magnetic. Mi se pune o cască prevăzută cu doisprezece electrozi, un NRS 24, diferite sonde cardiace și termometrice și tot felul de detectoare, ca de exemplu un GSR pentru rezistența pielii. Lumina se stinge. Plutesc cu impresia ciudată de a mă afla la trei sute de kilometri deasupra stratosferei, înarmat cu echipamente și închis într-o capsulă, ca un cosmonaut. Dar mă aflu la Faber, în estul Statelor Unite, unde numele meu codificat este TS007 (*Talented Subject 007*) iar misiunea care mi-a fost încredințată este de o cu totul altă natură. Voi încerca să explorez într-adevăr corpul eteric al unei tinere femei, pe care am zărit-o pentru câteva clipe cu o seară înainte. Fiecare dintre expresiile și impresiile mele vor fi percepute și analizate de către un calculator la care mă conectează această aparatură. Skip Atwater, patronul laboratorului, se asigură din când în când că mă simt bine. Îi aud vocea prin cască.

– O.K. Patrick. Înainte de începerea experienței îți înregistrăm undele cerebrale. Ești gata?

– Sunt gata.

De fapt, sunt foarte nervos. Deși sunt obișnuit să intru într-o stare meditativă în acest gen de experimente, îmi simt inima bătând tot mai tare, gândurile îmbulzindu-se și simt în special cum mă asaltează îndoiala. Am venit aseară de la Paris. Noaptea mi s-a părut interminabilă. Dacă lucrurile nu vor merge?

– Patrick, am să difuzez acum un sunet de valuri oceanice împreună cu niște unde Delta⁵, ca să te relaxezi și să te obișnuiești cu *Booth*-ul. Tot ce vei spune de acum încolo va fi înregistrat. Începi când vrei.

⁵Undele Delta: ritmuri cerebrale cu frecvența între 0,5 și 4 Hertzi.

Încep să respir, cu ochii închiși, tot mai adânc. Fac numărătoarea inversă, de la douăzeci la unu. Acesta este un mecanism cu care mi-am obișnuit progresiv corpul și spiritul, care răspund imediat printr-o mai mare disponibilitate și printr-o deschidere mai mare. Cu toate acestea, condițiile ciudate ale acestui episod în care eu devin propriul meu subiect de studiu prin intermediul unei necunoscute și al unui calculator, perturbă întrucâtva siguranța de sine. Dar sunt ferm hotărât să duc acest experiment la bun sfârșit. Corpul mi se îngreunează treptat și în curând resimt un fel de furnicături în mâini, ceva mai mult în arătătorul stâng, pe care îl folosesc de obicei pentru *firul de lumină*. Trebuie că au trecut vreo două sau trei minute de când mi-a vorbit Skip Atwater. Îmi urmăresc respirația ca să-mi pregătesc conștiența pentru deschiderea la alte nivele. Robert Monroe, fondatorul Institutului care-i poartă numele, numește acest stadiu de deschidere a conștienței *local 2*. Este un nivel situat în afara spațiului și timpului clasic, pe care eu îl numesc *nivelul 21*. Însă indiferent de numele dat de unii sau de alții, este vorba de o extindere a conștienței.

— Ce vei face acum? — mă întreabă Skip Atwater.

— Sunt gata să o studiez pe Teena, îi răspund.

Mă simt aproape centrat. Vizualizez o lumină aurie, care pulsează ușor de jur-împrejurul meu. Cu excepția căștii și a întregii aparaturi care o însoțește, jenându-mă pe alocuri, nu îmi mai simt restul corpului. Încep să o studiez pe Teena cu cel de-al treilea ochi al meu. Imaginea ei îmi apare în deplină lumină. Plutește în fața mea pe un fond negru, având mici puncte luminoase. La drept vorbind, eu nu o cunosc pe Teena. Am întâlnit-o aseară la venirea mea aici, când am stat împreună două sau trei minute. Am fost prezentați unul celuilalt, am schimbat câteva priviri și aceasta a fost suficient pentru mine. Imaginea ei, care plutește în fața mea ca o hologramă, ia diferite forme, se diluează și în curând îmi apare ca o frunză. Este ca o înșiruire de simboluri. Din această simplă frunză țâșnesc alte

imagini, ca în asociațiile de idei. Copaci, o grădină, flori... și în curând o persoană în vârstă, poate o bunică. Toate aceste imagini care se conturează devin din ce în ce mai precise. Nu știu ce legătură există între ele, dar ele sunt ca părțile diferite ale unui tablou, iluminat progresiv. O văd pe Teena la vârsta de patru sau cinci ani, cu părul lung, având o rochiță cu două buzunare în față. Lângă ea se află un bărbat cu părul castaniu închis. Aceste două imagini par să se confunde și să se șteargă reciproc. Trebuie că Teenei i s-a întâmplat ceva la vârsta aceea. Mă gândesc că este vorba de ceva ce ea a uitat complet și care se află profund ascuns în adâncurile subconștientului ei.

În acest corp de lumină care plutește înaintea mea, lanțul celor șapte chakre și circulația energetică din nadis-uri – acei nervi de lumină sau canale care conduc energia – se conturează cu o claritate uimitoare. Pot distinge în mod deosebit cea de-a cincea chakră, a cincea poartă, aflată la nivelul gâtului. Trebuie că există o problemă a gâtului sau a urechii, deși nu văd legătura acesteia cu copilăria. În acest moment, se produce un fel de alunecare în prezent, care semnalează în spiritul meu faptul că afecțiunea gâtului sau a tiroidei persistă și în prezent pentru Teena. Prin același procedeu detectez existența unei anomalii la rinichiul drept. Îmi vine ideea că acest rinichi este alimentat în mod deficitar cu energie. Această idee provine dintr-o certitudine interioară: „simt” că ceea ce se află codificat și înregistrat atât la nivelul gâtului cât și la nivelul rinichiului drept se află în legătură cu acel părinte zărit fugitiv. În rinichi apar mici cristale, ca pentru a-mi confirma ipoteza. Desigur că ele se află la baza funcționării renale deficitare. Fără îndoială că aceste tulburări nu sunt încă manifestate, dar memoria legată de aceste episoade anterioare este înscrisă în aceste locuri. Apoi începe să mi se contureze progresiv ideea unei surori. E mai degrabă curios, pentru că nu știu dacă aceasta mai există sau a dispărut. Mă inundă un sentiment de tristețe și de confuzie. Parcă aș fi orb și pierdut; sunt cumplit de singur în